

Revoluční globalisti pri vzniku EÚ, I. časť: Liberálny obchodník s koňakom, bankári a CIA pri základoch EÚ

Branislav Michalka

11. novembra 2023 ✚ *História Politika* ✚ *Európska únia*

Projekt EÚ nie je cieľom konečným. Konečným cieľom je sen všetkých utopistov – celosvetová Republika, v ktorej už nebudú Nemci, Francúzi či Rusi, ani katolíci, protestanti, moslimovia či hinduisti, Európania alebo Američania, ale len – ľudstvo. K tomu sú, samozrejme, priradené následné inovácie: nebude vojna ani nenávisť, zaniknú stavovské a triedne rozdiely a samozrejme aj náboženstvá, ako o tom spieval ctiteľ Karola Marxa (podľa vlastného vyjadrenia) John Lennon v pesničke Imagine. Skrátka, zanikne starý človek a vznikne nový, lepší.

Otcovia zakladatelia

zdroj: wikimedia commons

Vojnové konflikty s vysokým devastačným účinkom pôsobili vždy ako motor podobných utópií. Kým sa však v minulosti ľudia museli zmieriť s tým, že človek je tvor zaťažený dedičným hriechom, že vojny boli a budú, a preto si nad utrpením poplakali a odovzdali sa do vôle Božej, tak v dobe moderného sekularizmu sa po prežitom utrpení chopili ľudia vlastnej iniciatívy. Oslnení svojimi vedeckými a technickými úspechmi sa rozhodli meniť ľudstvo.

Prvá svetová vojna predstavovala práve takýto katalyzátor ideí. Kresťanská viera, hovoriaca o tom, že naše utrpenie skončí až po smrti, bola nahradená vierou sekulárnou, ktorá tvrdila, že utrpenie sa dá silou ľudskej vôle odstrániť už tu, na zemi.

Keď sa pozrieme na Jeana Monneta, jedného z „otcov zakladateľov“, tak nám ani nenapadne považovať ho za utopického vizionára. Má výraz drobného bonvivánskeho obchodníka bez fantázie a večne sa usmievajúceho úradníka, ktorý krími svoje rybičky v akváriu. A skutočne by sme mohli Monneta považovať skôr za pragmatika, ktorý si zrátal, že európske zjednotenie mu niečo vynesie, než za fanatika myšlienky. To však nemení nič na tom, že bol služobníkom hore opísaného trendu a myslenia. A fanatickým.

Existujú totižto tri formy možného zjednotenia ľudstva: metafyzická, tzn. náboženstvo, ktoré si uvedomuje abstraktnú (druhovú) jednotu ľudstva a vie, že je podriadené transcendentne jednému Bohu; socialistická, ktorá plánuje zjednotiť ľudstvo fyzicky tu na zemi do veľkého mystického kolektívneho tela a nakoniec – obchodnícka, liberálna, ktorá chce vytvoriť z ľudstva unifikovanú masu nakupovačov.

Táto obchodnícka forma zjednotenia pripomína, podobne ako socializmus, sekularizované katolícke náboženstvo. Najkrajšie sa nám to ukáže, keď porovnáme princíp katolíckosti – univerzálnosti sv. omše so sekularizovanou podobou katolíckosti – univerzálnosti voľného obchodu. Metódou katolíckosti vždy bolo, aby všetky znaky Cirkvi boli univerzálne, aby vznikol celoplanetárny evanjelizačný priestor, v rámci ktorého sa odbúrajú prekážky voči šíreniu evanjelia a vysluhovaniu sviatostí. Latinský jazyk a jednotná liturgia tvoria rámec, ktorý umožňuje akémukoľvek kňazovi prísť kamkoľvek bez obavy, žeby mu tam nerozumeli alebo nechápali, čo robí.

Obchodník má podobný ideál, ale sekularizovaný, nemetafyzický, zameraný na hromadenie majetku. Jeho ideálom je, aby mohol prísť kamkoľvek a obchodovať s čo najmenšími prekážkami. Namiesto jednotnej liturgie potrebuje jednotnú menu, jednotný trh, jednotnú vládu, aby vznikol pokiaľ možno čo najširší, aj celoplanetárny, svätý Trh. Jeho náboženstvom je zisk, liturgiou voľný obeh tovaru a kapitálu, nepriateľom je partikularizmus. Sekularizovaná katolicita má tak dve tváre: socialistickú a kapitalistickú. Majú rovnaký cieľ – zjednotené ľudstvo bez bariér.

Zmätok vo vnímaní obchodníckej – kapitalistickej mentality nastal vtedy, keď si konzervatívne masy stotožnili zvyšky prejavov starého predrevolučného poriadku, ktorý dožíval ešte 150 rokov po Francúzskej revolúcii, s kapitalizmom. Pomaly ustupujúcu feudálnu partikulárnosť, lokálne slobody, národné špecifiká, zvyšky cechov, remesiel a malomestskú atmosféru, ktoré nestihol ešte industriálny kapitalizmus zničiť, považovali v porovnaní so socialistickou kolektivizáciou za integrálne prejavy kapitalizmu. Nechápali, že medzi socializmom a kapitalizmom sú rozdielne len metódy, ale cieľ je rovnaký – zjednotené ľudstvo, centrálne riadené, unifikované, socializované, pracujúce alebo nakupujúce.

Jean Monnet

Apoštolom tohto obchodníckeho zjednotenia bol aj Jean Monnet. Jeho spolupráca s marxistami a socialistami preto nie je paradoxom, ale len domyslením skutočnosti.

Ťažko by sme si vedeli predstaviť ideálnejšieho predstaviteľa stavu obchodníckeho. Celá jeho rodina sa zaoberala obchodovaním s koňakom a on začal svoju kariéru v rodinnej firme. Jeho vzdelanie nebolo ktovieaké: ukončil ho v šestnástom roku života a zdá sa, že nemal ani maturitu. V 18-tich sa odsťahoval do Londýna a venoval sa obchodu. Tam dokonale pochopil, že pravý obchodník nemá, podobne ako proletár, vlastť, avšak na rozdiel od proletára nemá okovy, ale kšeft.

Jean Monnet

zdroj: picryl.com

Počas I. svetovej vojny sa mu podarilo získať funkciu, ktorá je snom všetkých vojnových keťasov – stal sa šéfom Spojeneckej hospodárskej koordinačnej komisie, zodpovedným za koordináciu spojeneckých zdrojov. Koordinačná práca v rámci viacerých národov vedených jedným cieľom mu vnukla myšlienku podobnej koordinácie v čase mieru. Vidiac obchodníkov rôznych národov, ako sú schopní zabudnúť na rozdiely a spory, pokiaľ majú pred očami obchod, zrejme usúdil, že podobne to funguje aj medzi ostatnými stavmi spoločnosti, pokiaľ sa im zaistí dostatočne konzumný spôsob života.

V roku 1919 sa stal jedným zo strojcov Spoločnosti národov, v ktorej zastával funkciu generálneho sekretára. Mal vtedy len 31 rokov a do funkcie ho vymenoval francúzsky prezident Georges Clemenceau spolu s britským premiérom Arthurom Balfourom. Je pozoruhodné, že títo mocní muži vymenovali do takejto funkcie človeka bez politickej skúsenosti, nikým nevoleného a ani nemajúceho žiadne legitímne mocenské práva. Zarážajúca je aj zhoda víťazných mocností, ktorá posunula na také vplyvné miesto v zákulisí 31-ročného obchodníka s koňakom bez maturity. To navodzuje pochybnosti o jeho skutočnom mocenskom postavení a zároveň navodzuje otázky o skutočných zdrojoch moci v zákulisí.

Po roku 1918 však doba ešte nebola zrelá na unifikáciu. Národy boli ešte stále v zajatí starého myslenia a tak sa znechutený Monnet po sérii neúspechov a s vedomím, že skutočná moc je inde, vracia do sveta obchodu a bankovníctva. V roku 1923 odchádza do Ameriky, dalo by sa povedať na akýsi zvláštny rýchlokurz bankovníctva v newyorskej banke Blair and Co., ktorá sa nakoniec spojila v roku 1929 s Bank of America. Tá je v súčasnosti druhou najväčšou súkromnou finančnou inštitúciou v USA, hneď po bankovom dome J. P. Morgan. Po troch rokoch školenia sa odrazu vrátil do Európy ako expert (!) na stabilizáciu národných financií. Pomáhal stabilizovať poľský zlotý v roku 1927 a rumunský leu v roku 1928. Rozsah jeho známostí je na bezvýznamného obchodníka s koňakom skutočne pozoruhodný: švédsky bankársky klan Wallenbergovcov, rodina Rockefellerovcov, francúzsky prominentný bankár André Mayer, štátny sekretár

USA John Foster Dulles, bankárske rodiny Solvayovcov a Boëlsovcov a ďalší. Výpočet by bol vskutku rozsiahly.

V istom zmysle by sa dalo povedať, že Monnet bol akousi spojkou a koordinátorom medzi svetom mocných bankárov a svetom politikov, čo by vrhalo na jeho vplyv viac svetla a postačilo na vyjadrenie podozrenia, že osoby ako Schumann, de Gasperi a Adenauer, boli v podstate len nastrčenými figúrkami.

Keď vypukla II. svetová vojna, britská vláda v roku 1940 posielala do USA práve Monneta. Je to zvláštne, že rokovania s prezidentom Franklinom D. Rooseveltom o prelomení amerického izolacionizmu vedie za Britániu Francúz. Čo je ešte zvláštnejšie, tento malý obchodník s koňakom nakoniec presviedča jedného z najmocnejších mužov planéty (ktorý pred svojím zvolením sľuboval, že USA nepôjde do vojny), aby znovu naštartoval vojnový priemysel. Zdá sa, že jeho čaro je neodolateľné. Ba čo viac, stáva sa zároveň koordinátorom vlastne celého anglo-amerického vojnového priemyslu a plánuje počty vyrobených zbraní; a to tak, aby bolo dosť do zásoby. Podľa J. M. Keynesa tým skrátil vojnu o 3 roky. Výkon, aký by sme od nenápadného úradníka nečakali.

Jeho záľuba v medzinárodných finančníkoch ostro kontrastovala s nepriateľstvom ku generálovi de Gaullovi, o ktorom napísal v tajnej správe poradcovi a ministrovi obchodu F. D. Roosevelta Harrymu Hopkinsovi (podľa niektorých bol sovietskym agentom): „Dohoda s ním nie je možná, je to nepriateľ Francúzov a ich slobôd, je to nepriateľ európskeho zjednotenia, a preto musí byť zničený v záujme Francúzov.“ Dôvodom bola de Gaullova averzia k demokracii, ktorú ako potomok aristokratov a obdivovateľ francúzskej monarchie viackrát deklaroval. Sled udalostí je pozoruhodný: de Gaulle náhle deklaruje svoju oddanosť demokracii, Monnet sa s ním uzmieruje, je vymenovaný za člena Výboru pre národné oslobodenie, riadi ekonómiu povojnovej obnovy a vybavuje americké pôžičky.

A znovu nám prichádzajú na um otázky: Kto bol Monnet, že ovplyvňoval, či bude de Gaulle vhodný alebo nie? A predovšetkým: Ako je možné, že ho de Gaulle musel rešpektovať?

Sledujme ho však ďalej. Už v roku 1943 jeho plány pre Európu obsahovali americké požiadavky zrušenia európskych ciel a kvót voči USA a hlavne vytvorenie „spoločného hospodárskeho priestoru“. Všimnime si zaujímavé prepojenie mocenských záujmov USA s ideou zjednotenej Európy. Po roku 1945 sa stal z de Gaullovho poverenia komisárom pre Marshallov plán. Jeho plány však presahovali úzky rámec obnovenia francúzskeho hospodárstva. To bol vlastne len záskok. Jeho hlavným cieľom bola zjednotená Európa a svet.

V roku 1950 tajne pracuje na projekte Združenia uhlia a ocele (neskôr EHS – Európske hospodárske spoločenstvo), ktoré má pootvoriť bránu ideám EÚ v očiach európskeho plebsu. Všetko budí dojem čisto hospodárskej idey. Na základe Parížskej zmluvy z roku 1951 sa však vytvára tzv. Vysoký úrad európskeho združenia uhlia a ocele, ktorého prvým predsedom sa stáva, no hádajte kto? Monnet.

Tento úrad novinármi posmešne nazývaný „úrad Monnet“ budí dojem marginálnej inštitúcie, avšak v konečnom dôsledku ukrýva zárodok najvyššej moci – úrad predsedu Európskej komisie. Trvalo to do roku 1967 než sa to, čo budilo dojem slabosti, stalo silným (zlúčenie EHS a Euroatomu), a do roku 1990, než sa maska hospodárskej spolupráce zmenila na realitu unifikovanej Európy.

Nakoniec Monnet prichádza aj s myšlienkou jednotnej európskej armády, avšak Francúzsko v roku 1954 takúto myšlienku zásadne odmieta. Rovnako sa usiluje o začlenenie Veľkej Británie do EÚ, čo sa v 70. rokoch

realizuje, ale dnes sme svedkami opačného trendu.

Čo nás na Monnetovi udivuje, je jeho skrytá „všadeprítomnosť“ a to, že inštitúcie, ktoré zakladal, budili v dobe vzniku dojem neduživých detí a dnes budia dojem „otesánka“, ktorý potrebuje žrať stále viac a viac. Je skutočne výsledkom náhody, že tento muž bol vždy pri tom, čo neskôr riadilo osudy miliónov? Aká bola jeho skutočná moc a vplyv?

Nech by to už bolo akokoľvek, s istotou môžeme povedať, že jeho východiskové pozície, zámery a ich realizácia neboli kresťanské. Preto je označovanie EÚ ako kresťanského projektu krajne nedôveryhodné.

(Pokračovanie)

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/liberalny-obchodnik-s-konakom-bankari-a-cia-pri-zakladoch-eu/>